

Arrest

nr. 234 853 van 3 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigere nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN LAER en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 13 mei 2016 in België een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek resulteerde in een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 22 februari 2019 en, na beroep, het arrest nr. 227 482 van 15 oktober 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 26 november 2016 wordt de thans bestreden beslissing genomen. Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten

[...]

nationaliteit : Niger

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepasserv2, 3 tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/02/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 15/10/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het vierde onderdeel van het tweede middel de schending aan van het hoorrecht ex artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in het licht van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij verwijst naar eerdere middelonderdelen waarin hij erop had gewezen dat hij al sedert 2017 een duurzame relatie heeft met een Belgische man, dat zij al meer dan twee jaar samenwonen op het adres dat verzoeker had gekozen voor zijn asielpprocedure, dat hij ook al jaren financieel afhankelijk is van zijn partner, dat hij en zijn partner hun relatie willen officialiseren en wettelijk samenwonen maar nog op een paspoort wachten. Hij verwijst ook naar zijn uiteenzetting, in een eerder middelonderdeel, met betrekking tot zijn ernstige psychiatrische aandoeningen en medische problemen, zoals die blijken uit de psychiatrische verslagen van psychiater D., van 19 juni 2019 en 18 december 2019, het medisch getuigschrift van die datum, een zorgadvies van het AZ Nikolaas betreffende het verzoek tot goedkeuring van de tenlasteneming door het OCMW voor dringende medische hulp en nog een aantal afsprakennota's voor ziekenhuisonderzoeken. Verzoeker stelt dat, mocht hij zijn gehoord, hij al deze elementen had kunnen aanbrengen en dat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing.

2.2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten evenwel ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wél integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en

voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Het wordt niet betwist dat verzoeker in beginsel voorafgaand aan het bestreden terugkeerbesluit moest worden gehoord. Het wordt evenmin betwist dat dit niet is gebeurd.

De verwerende partij stelt terecht dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)

De verwerende partij is van oordeel dat dat niet het geval is.

In haar nota betoogt de verwerende partij dat voorafgaand aan de bestreden beslissing, een onderzoek gevoerd werd naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De “evaluatie artikel 74/13” waarnaar de verwerende partij verwijst luidt als volgt:

- *“Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.*
- *Gezins- en familieleden : Er is een verklaring in het dossier van een Belg die beweert de partner te zijn van de betrokkene. Er zijn in het dossier echter geen aanwijzingen noch bewijzen dat het hierbij om een duurzame relatie gaat. Betrokkene verklaarde geen andere gezins- of familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.*
- *Gezondheidstoestand: Geen gezondheidsproblemen die een verwijdering in de weg staan.”*

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker een aantal stukken bij zijn verzoekschrift voegt die een indicatie vormen van het bestaan van het gezinsleven waarop verzoeker zich beroept en die wijzen op de aanvraag van een paspoort alvorens de bestreden beslissing werd genomen. De psychiatrische verslagen en medische getuigschriften die ook dateren van vóór de bestreden beslissing, zijn op zich dan weer een indicatie van psychische en fysieke problemen. Verzoeker maakt dus wel degelijk aannemelijk dat, mocht hij op adequate wijze zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, hij elementen had kunnen aanbrengen die mogelijk een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling van het al dan niet bestaan van een duurzame relatie en die vervolgens hadden kunnen leiden tot een andere wending in het besluitvormingsproces. De verwerende partij gaat in haar nota dan wel over tot een uitvoerige a posteriori beoordeling, maar die kan het hiervoor vastgestelde gebrek niet herstellen zonder dat afbreuk worden gedaan aan het hoorrecht en de rechten van verdediging van verzoeker zoals hiervoor geschetst.

Het middel, gesteund op de schending van het hoorrecht, is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS